

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **EMBA TRADE s.r.o.**
Dvorská 232/3, 503 11 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. července 2017, č.j. 32078/17/5100-41458-710158,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání do rozhodnutí Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 7. 12. 2016, č.j. 1944257/16/2701-80541-607743 a ze dne 12. 12. 2016, č.j. 1950547/16/2701-80541-607743, o výši hotových výdajů dle ust. § 182 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

I. **Obsah žalobních bodů**

1. V žalobě uvedl, že správce daně zahájil dne 22. 10. 2015 daňovou kontrolu za zdaňovací období srpen 2015, kde žalobce vykázal nadměrný odpočet ve výši 1 171 141 Kč, a následně dne 24. 11. 2015 zahájil daňovou kontrolu za zdaňovací období září 2015, kde žalobce vykázal nadměrný odpočet ve výši 5 848 839 Kč. Správce daně tyto nadměrné odpočty nevyměřil a žalobci nevyplatil. Žalobce měl za to, že pokud není rozhodnuto o nadměrném odpočtu, je povinností správce daně pohlížet na tuto skutečnost tak, že nadměrné odpočty mají posunutou splatnost. Avšak správce daně v daňovém řízení postupuje tak, jako by nadměrné odpočty vůbec neexistovaly. Tím porušuje zákonné mantinely a jedná zcela podle své libovůle a žalobce tak zcela nesmyslně a neúměrně zatěžuje. Z jeho postupu je patrná snaha vést správu daní účelově, tendenčně a v konečném důsledku pro žalobce likvidačně. Účelem jednání správce daně je provést exekuci a vyúčtovat si další exekuční náklady. Žalobce upozornil, že se dostal do prodlení s platbami daní právě kvůli neoprávněně nevyplacené daňové pohledávce v celkové výši 7 019 980 Kč.
2. Žalobce zdůraznil, že vystavením Exekučního příkazu na prodej movitých věcí správce daně porušil § 5 odst. 3 daňového řádu, neboť při placení daní bylo povinností správce daně ke shora uvedeným odpočtům daně za zdaňovací období srpen 2015 a září 2015 přihlídnout. Správce daně však dospěl k závěru, že žalobce byl v obou kontrolovaných zdaňovacích obdobích zapojen do obchodních transakcí, které „...vykazují znaky zneužití systému DPH“. Správce daně přitom poukazoval na jediný důkaz, kterým má být nesoučinnost a nekontaktnost těchto subjektů, přestože Credit Finance Group a.s. není dodavatelem žalobce. Správce daně svými závěry dle názoru žalobce nerespektuje judikaturu Nejvyššího správního soudu, na kterou žalobce ve svých podáních opakovaně poukazoval, naposledy v odpovědi na výzvu ze dne 27. 4. 2017, č.j. 786476/17/2701-60563-601242. Jedná se zejména o rozsudky týkající se rozložení důkazního břemene v případech, že správce daně tvrdí existenci daňového podvodu, neboť je to právě on, kdo je povinen unést důkazní břemeno ohledně takového tvrzení. Správce daně tímto způsobem nepostupoval, když ve výzvě konstatoval: „Není povinností správce daně prokázat, jakým způsobem a konkrétně kterým z dodavatelů v řetězci byl spáchán podvod.“ Žalobce poukázal na nepřítomnost tohoto tvrzení, neboť dle ustanovení § 92 odst. 3 daňového řádu prokazuje daňový subjekt veškeré skutečnosti, které uvedl ve svých daňových tvrzeních. Otázka přijetí či nepřijetí interních kontrolních mechanismů tedy nepředstavuje ony skutečnosti, které daňový subjekt ve svých daňových tvrzeních uvádí. Daňový subjekt tak není povinen existenci interních kontrolních mechanismů ve smyslu ustanovení § 92 odst. 3 daňového řádu prokazovat. Správce daně tedy nemůže zkoumat otázku zavinění u žalobce do doby, dokud není postaveno na jisto, že došlo k daňovému podvodu, což správce daně neučinil, neboť své zjištění o chybějící daňové povinnosti založil toliko na nesoučinnosti, resp. nekontaktnosti společností MCK Import s.r.o. a Credit Finance Group a.s. Skutečnost, že nekontaktnost dodavatelského subjektu, a tedy i nemožnost ověření jeho daňové povinnosti, není dostatečným důvodem pro odmítnutí nároku na odpočet, byla rovněž ze strany Nejvyššího správního soudu judikována, na což žalobce správce daně opakovaně upozorňoval. Správce daně si v této souvislosti vytvořil konstrukci daňového podvodu, která však naráží nejenom na zákonné mantinely dovoleného jednání, ale především na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora Evropské unie v oblasti daňových podvodů. Tvrzení správce daně o existenci daňového podvodu proto nelze bez dalšího považovat za nic jiného, než za jeho spekulaci a vnitřní přesvědčení. Zadržování finančních prostředků způsobuje žalobci

škrťací efekt, který se ještě znásobuje tím, že správce daně obstarává jeho majetek, zabavuje motorová vozidla a ztěžuje žalobci podnikání. Tento postup lze považovat za šikanózní.

3. Žalobce dále uvedl, že vystavením rozhodnutí o výši hotových výdajů porušil dle jeho názoru správce daně ust. § 5 odst. 3 daňového řádu, neboť při placení daní měl přihlídnout k nadměrným odpočtům v celkové výši 7 019 980 Kč. K věci dále uvedl, že správce daně dne 14. 9. 2016 žalobci uložil, aby ihned zajistil odvoz šesti motorových vozidel do obce Bohuslavice nad Metují, která je vzdálena asi 30 km. Žalobce tak postavil před neřešitelný problém. Správce daně tak dle žalobce porušil ust. § 32 daňového řádu, které uvádí, že lhůtu kratší než 8 dnů lze stanovit jen zcela výjimečně pro úkony jednoduché a zvláště naléhavé. Navíc měl správce daně k těmto vozidlům zřízeno zástavní právo. Postup správce daně tak žalobce označil za neadekvátní, mimo jiné i proto, že žalobce vždy v daňovém řízení se správcem daně spolupracoval a svůj majetek nijak neskrýval. Názor žalovaného, že motorová vozidla byla odvezena z důvodu prevence odcizení a poškození, považoval žalobce za neodůvodněný, protože všechna motorová vozidla byla pojištěna.
4. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že v rozhodnutí o výši hotových výdajů správce daně nemusí prokazovat hotové výdaje, ale postačuje, když se v rozhodnutí uvede odkaz na určitou fakturu. Žalobce upozornil, že dle zásad daňového řádu musí být každé rozhodnutí odůvodněné a náklady prokázané. Správce daně přitom nepředložil jediný důkaz prokazující, z čeho je částka 11 952,38 Kč vypočtena.
5. Žalobce dále rozporoval názor žalovaného, že správce daně nemusí prokazovat cenu za uskladnění, ale postačuje, když se v rozhodnutí uvede pouze sazba za 1 m². Dle žalobce měla být tato cena prokázána např. předložením smlouvy. Dále měl za to, že ceny za m² za zabranou plochu byly nadhodnocené, protože ani jedno osobní auto nemá plochu 15 m², popř. 20 m².
6. Dále žalobce upozornil, že správce daně rovněž nepředložil důkaz o tom, proč byla žalobci účtována částka 3 800 Kč.
7. K názoru žalovaného, že správce daně musel použít za dané situace ust. § 207 odst. 1 daňového řádu z důvodu obavy, že motorová vozidla budou poškozena, zničena, pozměněna, ukryta nebo odcizena, žalobce uvedl, že veškerá motorová vozidla byla pojištěna a žalobce neučinil jediný úkon, který by mohl u správce daně vzbuzovat podezření, že motorová vozidla budou poškozena, zničena, pozměněna, ukryta nebo odcizena.
8. Žalobce považoval za zřejmé, že postup správce daně i žalovaného byl účelový. Žalovaný se dále vůbec nezabýval odvolacím důvodem, že správce daně porušil ust. § 7 odst. 2 daňového řádu, tedy že nepostupoval tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady. Naopak správce daně žalobce neúměrně zatěžoval.

II. Vyjádření žalovaného

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že námitky týkající se daňové kontroly a exekučních příkazů na prodej movitých věcí nejsou předmětem přezkumu v rámci této žaloby, když žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodováno toliko o výši hotových výdajů. K těmto námitkám se proto žalovaný nevyjadřoval a odmítl je. Konstatoval pouze, že proti exekučním příkazům na prodej movitých věcí byly podány

žaloby. Vedení soudního řízení však nemá samo o sobě na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí o výši hotových výdajů, žádný vliv.

10. Dále žalovaný uvedl, že k porušení ust. § 5 odst. 3 daňového řádu se podrobně vyjádřil v žalobou napadeném rozhodnutí v bodu 9. Vzhledem k tomu, že předepsání hotových výdajů žalobci k náhradě je v zákoně předvídáno v ust. § 182 daňového řádu, je námitka porušení citovaného ustanovení nedůvodná. Ze stejného důvodu je dle žalovaného třeba odmítnout i porušení ustanovení s ohledem na žalobcem tvrzenou povinnost správce daně přihlídnout k nadměrným odpočtům za zdaňovací období srpen a září 2015. Nadměrné odpočty za předmětná zdaňovací období nebyly v době vydání rozhodnutí o výši hotových výdajů vyměřeny, takže neexistovaly (ust. § 105 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „zákon o DPH“), a proto nebylo možné tyto odpočty použít na úhradu hotových výdajů.
11. Žalovaný konstatoval, že námitka porušení ust. § 32 daňového řádu se vztahuje k postupu správce daně při soupisu movitých věcí a jako taková nemůže mít žádný vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. To stejné platí i pro úvahy žalobce, jak vůči němu měl či neměl správce daně postupovat ve vztahu k jeho nedoplatku. A žalovaný se k těmto úvahám vyjádřil v napadeném rozhodnutí z bodu 9, kdy konstatoval, že k výzvě „k uložení motorových vozidel do úschovy ORV“ nemá správce daně zákonné oprávnění a dále, že zástavní právo nemůže nahradit daňovou exekuci, kterou je prováděna úhrada dlužné daně. Jestliže žalobce tvrdí, že mu žalovaný nedal čas na vyjádření nesouhlasu, je tato skutečnost v rozporu s protokolem č.j. 1640662/16/2701 – 80541 – 607743, a je patrné, že soupis movitých věcí započal dne 14. 9. 2016 v 8 hodin a byl ukončen následující den, tedy 15. 9. 2016 16:20 hodin, přičemž dne 15. 9. 2016 se jednatel žalobce dostavil i se zmocněncem žalobce. Přesto citovaný protokol neobsahuje žádnou výhradu ve smyslu ust. § 32 daňového řádu.
12. Žalovaný konstatoval, že žalobce měl za to, že argument žalovaného, že vozidla byla odvezena z důvodu prevence odcizení a poškození, je nedůvodný, jelikož vozidla byla pojištěna. Tato skutečnost je pro správce daně zcela bez významu. Podstatou daňové exekuce prodejem movitých věcí je sepsání a následný prodej zabavených věcí ve vlastnictví daňového dlužníka. Správce daně má přitom práva pouze ve vztahu k movitým věcem pojatým do soupisu. V případě pojistné události by tak byla pojistka vyplacena pojistníkovi, jelikož správce daně na ni nemá z titulu daňové exekuce prodejem movitých věcí žádný právní nárok. Správce daně by za těchto okolností přišel zčásti o možnosti úhrady nedoplatku daňového dlužníka prostřednictvím prodeje sepsaných movitých věcí.
13. Dále žalovaný uvedl, že nikoliv každé rozhodnutí dle daňového řádu musí být odůvodněné, nicméně pro rozhodnutí o výši hotových výdajů daňový řád tento požadavek skutečně stanovuje. Náležitosti odůvodnění rozhodnutí o výši hotových výdajů nejsou v daňovém řádu samostatně upraveny, je proto třeba vyjít z obecné úpravy ust. § 102 odst. 3 daňového řádu, dle něhož v odůvodnění uvede správce daně důvody výroku. Správce daně je tedy povinen objasnit výše hotových výdajů, tedy uvést, za co jsou hotové výdaje účtovány, jak k jejich výši dospěl, tedy uvést způsob jejich výpočtu. Rozhodnutí o výši hotových výdajů všechny tyto požadavky splňují. Žalovaný následně žalobci podrobně tyto skutečnosti vysvětlil v bodě 8 žalobou napadeného rozhodnutí.

14. K námitce, že m² zabrané plochy jednotlivými automobily jsou nadhodnocené, žalovaný uvedl, že vozidla byla zaparkována na předem vyznačených parkovacích stáních. Za těchto okolností je Správou státních hmotných rezerv správci daně účtován rozměr parkovacího stání, na němž byl automobil zaparkován. Rozměry příslušných parkovacích stání jsou uvedeny v jednotlivých protokolech o převzetí zboží, jež vydala Správa státních hmotných rezerv správci daně při uskladnění vozidel v jejím skladu. Libovůle správce daně je tak při určení výše zabrané plochy zcela vyloučena.
15. Závěrem žalovaný uvedl, že z textu žalobou napadeného rozhodnutí rozhodně neplyne snaha žalovaného žalobce jakkoliv očernit. Žalovaný pouze uvedl, že vzhledem k umístění vozidel ve veřejně přístupném areálu se jevílo správci daně jako vhodné auta zajistit a přemístit, když pravděpodobnost jejich poškození či odcizení se s ohledem na tuto skutečnost zvyšuje. Žalovaný přitom poškození ani odcizení těchto věcí nikterak nespojoval s žalobcem.

III. Přezkoumání věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
17. Ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že správce daně vydal za účelem vymožení daňových nedoplatků u žalobce celkem tři exekuční příkazy na prodej movitých věcí, přičemž soupis těchto věcí byl protokolárně zaznamenán. Je rovněž zřejmé, že většina sepsaných movitých věcí byla ponechána na místě soupisu, vyjma věcí – šesti motorových vozidel. Tato vozidla byla z důvodu prevence odcizení a poškození nebo zničení přemístěna odtahovou službou do areálu Správy státních hmotných rezerv v Bohuslavicích nad Metují. V souvislosti s touto činností vydal správce daně rozhodnutí, v němž stanovil žalobci k náhradě hotové výdaje, a to ve výši 11 952,38 Kč za odtah šesti vozidel z adresy jeho sídla do areálu Správy státních hmotných rezerv v Bohuslavicích nad Metují, a dále ve výši 3 800 Kč za uskladnění předmětných vozidel v období od 14. 9. 2016 do 2. 12. 2016. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce odvolání, která byla napadeným rozhodnutím zamítnuta a rozhodnutí správce daně potvrzena.
18. Žalovaný se k aplikaci uvedené právní úpravy na projednávanou věc vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že při provádění daňové exekuce vznikly hotové výdaje, jejichž výši stanovil správce daně samostatnými rozhodnutími. Ta obsahují veškeré náležitosti požadované v ust. § 102 odst. 1 daňového řádu a rovněž v souladu s ust. § 102 odst. 3 této právní úpravy obsahují odůvodnění, které objasňuje výši hotových výdajů. V případě uskladnění byl v odůvodnění dále uveden způsob výpočtu této částky, která vychází z interního sdělení správce daně ze dne 5. 5. 2016, jež stanovuje výši hotových výdajů správce daně za skladování zabavených movitých věcí ve skladech Správy státních hmotných rezerv, když pro rok 2016 činila tato cena 0,50 Kč za 1 m². Tato jednotková cena se přitom odvíjí od nákladů uplatňovaných Správou státních hmotných rezerv dle zápisu o užívání skladových kapacit Správy státních hmotných rezerv č. j. 2265/16 –SSHR ze dne 31. 3. 2016. Upozornil rovněž, že důvod rozhodnutí správce daně je třeba posuzovat ve spojitosti s výroky jednotlivých rozhodnutí, jež obsahují specifikaci údajů, na jejichž základě byly hotové výdaje předepsány. Výrok rozhodnutí ze dne 7. 12. 2016, kterým byly stanoveny k náhradě hotové výdaje za odtah,

obsahuje přesnou identifikaci společnosti, která tuto službu pro správce daně vykonala (Autoslužby HK, s.r.o.), faktury, kterými předmětná společnost správci daně poskytnuté služby vyúčtovala a specifikaci poskytnuté služby (odtah šesti vozidel v Hradci Králové, Dvorská 232/3 do Bohuslavic nad Metují, sklad Správy státních hmotných rezerv). Žalovaný dále tvrdil, že zmiňovaná faktura je součástí spisového materiálu, do něhož byl žalobce oprávněn za podmínek daných ust. § 66 a následujících daňového řádu nahlédnout a s předmětnou fakturou se tak seznámit. V případě rozhodnutí ze dne 12. 12. 2016 byly hotové výdaje stanoveny za každé uskladnění vozidlo při zohlednění doby uskladnění, zabrané plochy v m² a denní sazby náhrady. I výrok tohoto rozhodnutí přitom obsahuje přesnou identifikaci každého jednotlivého uskladněného vozidla, celkovou dobu uskladnění a vyčíslení zabrané plochy. Součástí spisového materiálu je i protokol o převzetí a vyskladnění vozidel, z nichž shora vymezené skutečnosti vyplývají. I s těmito údaji byl žalobce oprávněn se při nahlížení do spisu seznámit. Libovůle správce daně tak byla naprosto vyloučena.

19. Dále žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že v daňovém řízení nedošlo k porušení zásady přiměřenosti dle § 5 odst. 3 daňového řádu. Připomněl, že z ust. § 207 odst. 1 této právní úpravy vyplývá, že při daňové exekuci prodejem movitých věcí odebere daňový exekutor sepsané věci zejména tehdy, je-li obava, že sepsané věci budou poškozeny, zničeny, pozměněny, ukryty nebo odcizeny a postará se o jejich vhodné zajištění. V případech, kdy je předmětem daňové exekuce prodejem movitých věcí motorové vozidlo, je jeho odebrání z dispoziční sféry dlužníka vhodné, jelikož není možné odpovídajícím způsobem garantovat jeho zabezpečení proti poškození a odcizení, respektive proti tomu, aby je dlužník i nadále provozoval. Tak tomu bylo i v posuzovaném případě, když sepsaná motorová vozidla se nacházela ve veřejně přístupném areálu, kde sídlí i další obchodní společnosti, a proto správce daně tato vozidla odebral. Z protokolu o soupisu věcí ze dne 14. 9. 2016 nevyplývá, že by žalobce vyjádřil s tímto postupem správce daně nesouhlas. S ohledem na tuto skutečnost nelze konstatovat ani porušení ust. § 32 daňového řádu.
20. Předmětné skutkové okolnosti a následný postup správce daně a žalovaného v tomto daňovém řízení posuzoval krajský soud z pohledu jednotlivých ustanovení daňového řádu, konkrétně § 182. Vyplývá z něho, že exekuční náklady je povinen hradit dlužník, pokud daňová exekuce nebyla provedena neoprávněně. Tyto náklady spočívají v náhradě nákladů za nařízení daňové exekuce, v náhradě nákladů za výkon prodeje a v náhradě hotových výdajů vzniklých při provádění daňové exekuce. Dále z odst. 4 uvedené právní úpravy vyplývá, že výši exekučních nákladů stanoví správce daně exekučním příkazem nebo samostatným rozhodnutím, proti němuž se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho doručení. Výši hotových výdajů stanoví správce daně vždy samostatným rozhodnutím. Takto stanovenou výši je dlužník povinen uhradit do 15 dnů ode dne, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Náhradu hotových výdajů, které souvisí s výkonem prodeje, hradí dlužník, i když k dražbě nebo zpeněžení předmětu daňové exekuce nedošlo. Exekuční náklady se evidují na osobním daňovém účtu dlužníka a vymáhají se současně s nedoplatkem.
21. Krajský soud prvotně k podané žalobě konstatuje, že její obsah je velkou částí zaměřen na otázky, které se přezkumu rozhodnutí o výši hotových výdajů dle ust. § 182 odst. 5 daňového řádu vůbec nedotýkají. Žalobce totiž v této části žaloby upozorňuje na skutečnost, že za zdaňovací období srpen a září roku 2015 vykázal nadměrný odpočet v

celkové výši 7 019 980 Kč, který mu správce daně dosud nevyměřil a nevyplatil. Vinou správce daně se tedy žalobce dle jeho názoru dostal do prodlení s platbami daní, které nakonec způsobilo i vydání exekučního příkazu. Žalobce má za to, že zadržování finančních prostředků mu způsobuje škrtící efekt. Tyto námitky jsou ve vztahu k napadanému rozhodnutí nedůvodné a krajský soud se jimi v tomto přezkumném řízení s ohledem na ust. § 65 s. ř. s. nemůže zabývat, neboť žalobcem vzpomínaný pasivní přístup správce daně v daňovém řízení nikterak nesouvisí se zákonností napadeného rozhodnutí.

22. Krajský soud se nemohl ztotožnit s žalobní námitkou, dle níž vystavením rozhodnutí o výši hotových výdajů porušil správce daně ust. § 5 odst. 3 daňového řádu, neboť při placení daní měl přihlídnout k nevyplaceným nadměrným odpočtům. Z průběhu daňového řízení je totiž zřejmé, že v době vydání rozhodnutí o výši hotových výdajů nebyly nadměrné odpočty vyměřeny, takže žalobce neměl a ani nemohl mít u správce daně přeplatek, s kterým by mohlo být jakkoliv disponováno.
23. Za nedůvodnou musel krajský soud označit i žalobní námitku týkající se zajištění odvozu předmětných šesti motorových vozidel. Pokud správce daně žádal na žalobci, aby zajistil odvoz těchto vozidel a stanovil mu přitom lhůtu kratší osmi dnů, nelze v jeho postupu shledat nezákonnost, neboť lze ve smyslu ust. § 32 odst. 2 daňového řádu z dané situace dovodit, že se jednalo o úkon naléhavý. Lze rovněž přisvědčit názoru žalovaného, že odvoz vozidel vyžadovala především prevence jejich odcizení či poškození a to navzdory tomu, že tato vozidla byla pojištěna. Žalovaný ve svém vyjádření upozornil, a krajský soud se s tímto názorem ztotožňuje, že správce daně nemá z titulu pojištění na případně plnění na základě pojistné události nárok. Jeho povinností je proto ve smyslu ust. § 207 daňového řádu zajistit, aby věci sepsané při exekuci nebyly zničeny, pozměněny, ukryty nebo odcizeny. Tak správce daně činil a jeho postupu nelze nic vytknout. Tento postup je nezbytný i v případě, kdy k daným věcem je zřízeno zástavní právo. Jedná se totiž o institut se specifickým významem, který nemůže případnou ztrátu věcí sepsaných v exekuci nahradit. Navíc, jak vyplynulo ze správního řízení, vozidla byla umístěna ve veřejně přístupném areálu, což samo o sobě představovalo nebezpečí jejich poškození či odcizení. Samotný odtah vozidel na bezpečnější místo provedl správce daně pouze z tohoto důvodu ve smyslu ust. § 207 daňového řádu a z ničeho nelze dovozovat jeho obavu z jakéhokoli jednání ze strany žalobce.
24. Žalobce dále zpochybňoval postup správce daně, který dle jeho názoru rozhodnutí o výši hotových výdajů řádně neodůvodnil, když nedoložil, z čeho je částka 11 952,38 Kč vypočtena. Krajský soud k této námitce z daňového spisu zjistil, že správce daně v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že „V rámci daňové exekuce na prodej movitých věcí byl proveden soupis 6 vozidel ve vlastnictví dlužníka, tato vozidla byla následně odtahovou službou odtažena z místa soupisu do areálu Státních hmotných rezerv v Bohuslavicích nad Metují, kde byla vozidla uskladněna.“ Výrok tohoto rozhodnutí pak uvádí celkovou částku, kterou má žalobce uhradit a dále konstatuje fakturu č. 160102515 ze dne 21. 9. 2016 vystavenou dodavatelem Autoslužby HK s.r.o., za odtah 6 vozidel z Hradce Králové, Dvorská 232/3 do Bohuslavic nad Metují, sklad Správy státních hmotných rezerv. Z takto získaných údajů krajský soud konstatuje, že žalobce byl informován o výši hotových výdajů s odůvodněním, že se jednalo o náklady za provedenou odtahovou službu 6 vozidel ve vlastnictví žalobce v rámci daňové exekuce. Ve výrokové části tohoto rozhodnutí pak byl žalobce informován, že výše

konečné částky se odvíjí od faktury č. 160102515 za odtah vozidel. Je tedy patrné, že prvoinstanční rozhodnutí neobsahovalo výpočet konečné částky, pouze konstatovalo, že tato byla vynaložena za odtahovou službu 6 vozidel do skladu Správy státních hmotných rezerv. Lze tak připustit, že odůvodnění rozhodnutí správce daně nebylo nikterak detailní, nicméně mu absenci odůvodnění jakožto nedostatku dle ust. § 102 odst. 2 a 3 daňového řádu není možné vytýkat. Povinností správce daně bylo dle zmiňovaného ust. § 102 odst. 3 uvést důvody výroku, a této povinnosti správce daně dostál, když konstatoval, že částka byla vynaložena za odtah 6 vozidel v rámci daňové exekuce z místa soupisu do místa uskladnění. Navíc bylo z rozhodnutí patrné, že částka, která byla vyčíslena k náhradě, odpovídá částce, kterou odtahová služba účtovala vystavenou fakturou. Žalobní námitka proto není důvodná.

25. Další žalobní námitka se dotýkala prvoinstančního rozhodnutí o výši hotových výdajů za uskladnění předmětných vozidel. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že je postačující, když v rozhodnutí je uvedena pouze sazba za 1 m², žalobce požadoval prokázání ceny předložením smlouvy. Navíc měl za to, že ceny za zabranou plochu byly nadhodnocené, protože ani jedno auto nemá plochu 15 m² popř. 20 m². Žalobce nebyl informován, proč byla účtována částka 3 800 Kč. K této námitce krajský soud z obsahu prvoinstančního rozhodnutí zjistil, že správce daně uložil žalobci uhradit částku 3 800 Kč, přičemž v rozpisu hotových výdajů bylo konkrétně uvedeno 6 vozidel identifikovaných tovární značkou a příslušnou RZ, u každého vozidla byla uveden částka – v 5 případech částka 600 Kč, v 1 případě částka 800 Kč. V rozpisu byla současně uvedena informace, že se jedná o uskladnění osobního automobilu na dobu 80 dnů. V odůvodnění tohoto rozhodnutí pak bylo uvedeno: „V rámci daňové exekuce prodejem movitých věcí došlo v uvedených obdobích k uskladnění sepsaných movitých věcí v areálu Správy státních hmotných rezerv v Bohuslavicích nad Metují. Částky byly vyčísleny dle denní sazby 0,50 Kč za 1 m².“ Posouzením obsahu tohoto rozhodnutí dospěl krajský soud k závěru, že splňuje požadavky řádného odůvodnění ve smyslu ust. § 102 odst. 3 daňového řádu. Je z něho seznatelné, na základě jakého výpočtu dospěl správce daně k částce 3 800 Kč, když byla uvedena cena za 1 m² plochy na uskladnění, počet m² a počet dnů uskladnění. Požadavek žalobce na předložení smlouvy o uskladnění považuje krajský soud za nadbytečný. Je rovněž zřejmé, že účtované plochy v m² nepředstavovaly plochu osobního auta, ale plochu představující parkovací stání. Žalobní námitka proto není důvodná.

26. Krajský soud z výše uvedených důvodů proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

27. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Ze spisu nevyplývalo, že by žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 24. května 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu